

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 476/2023-47

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Martinou Gombosovou, advokátkou, Floriánska 16, Košice, proti postupu Okresného súdu Košice I (od 1. júna 2023 Mestského súdu Košice) v konaní sp. zn. 8T/57/2012 takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 31. marca 2023, ktorá bola doplnená podaním zo 6. septembra 2023, domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice I v konaní sp. zn. 8T/57/2012. Sťažovateľ tiež navrhuje, aby ústavný súd prikázal Mestskému súdu Košice v napadnutom konaní konať bez zbytočných prietahov. Žiada o priznanie finančného zadosťučinenia 10 000 eur a náhrady trov konania v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Krajská prokuratúra v Košiciach podala 19. júna 2012 na sťažovateľa obžalobu zo zločinu neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1 a 2 písm. a) [s poukazom na § 138 písm. i)] a ods. 4 Trestného zákona. Následne sťažovateľ ako jeden z obžalovaných bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 8T/57/2012 zo 14. septembra 2021 uznaný vinným zo spáchania uvedeného trestného činu. Súčasne podľa § 44 Trestného zákona okresný súd upustil od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody vzhľadom na rozsudok okresného súdu sp. zn. 5T/17/2013 zo 7. septembra 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach

sp. zn. 6To/84/2020 z 27. mája 2021, ktorým bol sťažovateľovi uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 105 mesiacov podľa § 277 ods. 4 Trestného zákona v spojení s § 38 ods. 2 a 4 a § 37 písm. m) Trestného zákona so zaradením do ústavu s minimálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona a trest zákazu výkonu podnikateľskej činnosti na dobu 5 rokov podľa § 61 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Okresný súd pokladal trest uložený skorším odsudzujúcim rozsudkom za dostatočný na ochranu spoločnosti a nápravu sťažovateľa.

3. Na podklade odvolania podaného krajskou prokuratúrou bol rozsudkom krajského súdu sp. zn. 8To/21/2022 z 18. októbra 2022 zrušený rozsudok okresného súdu vo výroku o upustení od uloženia súhrnného trestu odňatia slobody a v tejto časti bola vec vrátená okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol v zmysle § 321 ods. 1 písm. b), d) a e) a ods. 3 Trestného poriadku v spojení s § 322 ods. 1 Trestného poriadku.

4. S účinnosťou od 1. júna 2023 nastali viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. nová súdna mapa). Podľa § 18m ods. 1 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov Okresný súd Košice I sa od 1. júna 2023 označuje ako Mestský súd Košice.

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval a uznesením č. k. III. ÚS 476/2023-23 z 28. septembra 2023 ju prijal na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ uviedol, že napadnuté konanie nie je skutkovo ani právne zložité. Týkalo sa daňového trestného činu, s ktorým „*sa súdy bežne v praxi stretávajú a ani okolnosti spáchania trestného činu neboli nijak špecifické oproti iným obdobným skutkom*“. Sťažovateľ tiež podotkol, že svojím správaním neprispel k prietahom v napadnutom konaní. Zúčastňoval sa každého hlavného pojednávania alebo dal súhlas na konanie v jeho neprítomnosti. K postupu okresného súdu v napadnutom konaní sťažovateľ konštatoval, že do vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku okresného súdu napadnuté konanie trvalo 9 rokov. Skutky, ktoré boli predmetom obžaloby, boli spáchané už v rokoch 2006 a 2007 a trestné stíhanie proti sťažovateľovi je vedené od 21. decembra 2007. Z uvedeného vyplýva, že celková dĺžka tejto trestnej veci presiahla 15 rokov, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.

7. Zrušením prvostupňového meritórneho rozhodnutia vo výroku o treste zo strany krajského súdu sa sťažovateľ znova ocitol v stave právnej neistoty pre pravdepodobne nesprávne právne posúdenie veci okresným súdom, ktorý mal rozhodnúť o spoločnom treste namiesto súhrnného trestu, resp. upustenia od jeho uloženia. Po vrátení veci na nové prejednanie a rozhodnutie je podľa sťažovateľa mestský súd nečinný.

III.

Vyjadrenia účastníkov konania

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

8. Mestský súd vo svojom vyjadrení uviedol, že vec mu napadla 19. júna 2012, t. j. už pred viac ako 11 rokmi, čo objektívne možno považovať za neprimeranú lehotu na prejednanie a rozhodnutie danej trestnej veci. Pre úplnosť ale mestský súd dodal, že už 18. októbra 2022 bolo v tejto veci meritórne rozhodnuté. Rozsudok okresného súdu bol ale zrušený krajským súdom vo výroku o treste vo vzťahu k sťažovateľovi a 17. januára 2023 mu bol súdny spis vrátený na nové prejednanie a rozhodnutie v tomto rozsahu.

9. Z dôvodu odchodu zákonného sudcu do dôchodku bola vec náhodným výberom pridelená novému zákonnému sudcovi. Na prvom pojednávaní po vrátení veci krajským súdom sťažovateľ vyhlásil, že žiada vykonanie dôkazov odznova z dôvodu zmeny senátu. Tento postup sťažovateľa je v súlade s jeho právom uvedeným v § 277a Trestného poriadku, čo však zákonite predĺži rozhodovanie o treste. S touto skutočnosťou sťažovateľ, ktorý je zastúpený obhajkyňou, musel byť uzrozmenný. Súd dosiaľ vec neprejednal a nerozhodol z dôvodu existencie súbehu trestnej činnosti, z čoho vyplýva potreba uložiť zákonný a správny druh a výšky trestu, a preto je potrebné počkať na rozhodnutie dovolacieho súdu v inej trestnej veci sťažovateľa.

10. V prípade obdobia do zmeny zákonného sudcu (jún 2022) je bez akýchkoľvek pochybností možné uzavrieť, že dôvodom neprejednaní a nerozhodnutia tejto veci v primeranej lehote bolo správanie obžalovaných a ich obhajcov, kvôli ktorých neúčasti museli byť opakovane odročované pojednávania. Keďže sa v tejto trestnej veci vykonávalo spoločné konanie proti viacerým obžalovaným bez možnosti účelového vylúčenia na samostatné konanie podľa § 21 Trestného poriadku, nebolo možné vec skôr prejednať. Zároveň ide aj o skutkovo a právne zložitú vec, keďže bola podaná obžaloba na šesť osôb pre celkovo 21 skutkov týkajúcich sa daňovej trestnej činnosti.

III.2. Replika sťažovateľa:

11. V replike zo 16. novembra 2023 sťažovateľ konštatoval, že z dôvodov na jeho strane boli pojednávania odročené iba ojedinele. Hlavné pojednávanie nariadené na 19. máj 2015 bolo odročené z dôvodu ospravedlnenia obhajkyne sťažovateľa. Hlavné pojednávanie nariadené na 28. máj 2019 bolo odročené na neurčito z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa. V tom čase sa sťažovateľ totiž nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody v Českej republike, a preto v účasti na pojednávaní mu bránila objektívna prekážka. Hlavné pojednávanie nariadené na 26. november 2019 bolo zrušené z dôvodu žiadosti sťažovateľa o odročenie hlavného pojednávania. Vzhľadom na objektívny charakter týchto prekážok na strane sťažovateľa a jeho obhajkyne a ich ojedinelosť počas dlhého časového obdobia v porovnaní s počtom nariadených termínov pojednávania možno jednoznačne vylúčiť, že k prieťahom v napadnutom konaní došlo z dôvodov na strane sťažovateľa. Ako prieťah v napadnutom konaní na strane sťažovateľa nemožno vyhodnotiť ani skutočnosť, že v tejto veci sťažovateľ podal riadny opravný prostriedok a mimoriadny opravný prostriedok v inej trestnej veci.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

IV.1. Všeobecné judikatúrne východiská:

12. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako tak aj pri práve na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v jeho všeobecnom poňatí odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). Samotným prerokovaním veci na štátnom orgáne sa právna neistota osoby neodstráni. Ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) sa splní až právoplatným rozhodnutím štátneho orgánu, na ktorom sa osoba domáha odstránenia právnej neistoty týkajúcej sa svojich práv (pozri napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, II. ÚS 22/96, II. ÚS 48/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 92/97, I. ÚS 10/98, IV. ÚS 535/2013, I. ÚS 582/2015, I. ÚS 54/2016, I. ÚS 760/2016, I. ÚS 611/2017, IV. ÚS 21/2018, IV. ÚS 64/2020). V trestných veciach k nastoleniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu o vine, resp. nevine obžalovaného a na tento výrok nadväzujúcimi ďalšími výrokmi nastoľujúcimi práva a povinnosti (IV. ÚS 536/2021, IV. ÚS 358/2022, IV. ÚS 103/2023).

14. Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy v relevantnej časti ustanovuje imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

15. V trestných veciach je cieľom čl. 6 ods. 1 dohovoru zabezpečiť, aby obvinená osoba nebola príliš dlho obvinená a aby sa o tomto obvinení rozhodlo (Wemhoff proti Nemecku z 27. 6. 1968, sťažnosť č. 2122/64, bod 18). Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Podmieňuje priamo spravodlivý charakter konania tým, že zabraňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude (Wemhoff proti Nemecku z 27. 6. 1968). Posudzované obdobie začína v zásade vtedy, keď je osoba obvinená (Neumeister proti Rakúsku z 27. 6. 1968, sťažnosť č. 1936/63, bod 18), ale, zohľadňujúc okolnosti prípadu, môže začať aj skôr, napr. zadržaním (už citovaný Wemhoff, bod 19), a končí oslobodením alebo odsúdením (už citovaný Wemhoff, bod 18, König proti Spolkovej republike Nemecko z 28. 6. 1978, séria A, bod 98). Osobitne z dôvodu predmetu trestného konania, ktorým je rozhodovanie o trestnoprávnej

zodpovednosti sťažovateľa, sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (Bagetta proti Taliansku z 25. 6. 1987, II. ÚS 32/03, III. ÚS 183/05, III. ÚS 411/2021).

16. Základnou povinnosťou súdu je preto zabezpečiť aj v trestnom konaní taký procesný postup, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty strán (III. ÚS 233/2021, III. ÚS 411/2021, IV. ÚS 180/2023). Táto povinnosť súdu je implicitne obsiahnutá aj v § 2 ods. 7 Trestného poriadku, podľa ktorého každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04, I. ÚS 398/2016) ústavný súd zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitnosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v napadnutom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

IV.2. Posúdenie veci:

18. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitnosť veci, v danom prípade ide o trestné konanie so 6 obžalovanými (sťažovateľ a ďalších 5 fyzických osôb), proti ktorým bolo vedené trestné stíhanie pre spáchanie zločinu neodvedenia dane a poistného. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov. Z hľadiska skutkovej stránky ide o zložitejšiu vec, keďže trestné konanie pre páchanie daňovej trestnej činnosti, ktorá sa týkala až 21 skutkov, sa vedie proti viacerým spoluobžalovaným, čo podstatnou mierou prispelo k dĺžke napadnutého konania (bližšie k tomu pozri bod 30, pozn.). Zároveň v tejto veci bolo potrebné vykonať rozsiahlejšie dokazovanie aj z dôvodu, že v čase doručenia obžaloby mal vyšetrovací spis 8 300 strán.

19. Správanie strany sporu je druhým kritériom pri rozhodovaní, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným priet'ahom.

20. Z vyžiadaného súdneho spisu ústavný súd zistil, že pojednávanie nariadené na 1. október 2014 bolo odročené len kvôli neprítomnosti sťažovateľa, keďže sa v ten deň zúčastnil pohrebu blízkej osoby. Tiež pojednávania nariadené na 19. máj 2015 a 6. október 2015 museli byť odročené, resp. preročené z dôvodu práceneschopnosti sťažovateľa, ktorý ale nesúhlasil, aby sa pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti.

21. Pojednávanie nariadené na 3. november 2015 bolo zrušené, keďže od 19. októbra 2015 sťažovateľ začal vykonávať nepodmienečný trest odňatia slobody v Maďarsku a opätovne nesúhlasil, aby sa pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti. Dňa 27. januára 2016 okresný súd vydal európsky zatýkací rozkaz na sťažovateľa, na podklade ktorého okresný súd požiadal Ministerstvo spravodlivosti Maďarskej republiky o dočasné odovzdanie sťažovateľa na dobu troch mesiacov na účely uskutočnenia pojednávania v troch trestných veciach vedených proti sťažovateľovi na okresnom súde. Keďže maďarské orgány súhlasili s dočasným odovzdaním sťažovateľa na trestné stíhanie od 15. septembra 2016 do 15. marca 2017, uznesením z 15. septembra 2016 okresný súd vzal sťažovateľa do väzby počas dočasného prevzatia. Následne

uznesením z 27. februára 2017 okresný súd prepustil sťažovateľa z väzby k 15. marcu 2017 z dôvodu skončenia jeho dočasného prevzatia zo strany slovenských orgánov.

22. Pojednávanie nariadené na 10. máj 2017 bolo odročené len z dôvodu neprítomnosti obhajkyne sťažovateľa pre práceneschopnosť, pričom sťažovateľ nesúhlasil, aby sa pojednávanie konalo v neprítomnosti jeho obhajkyne. Pojednávania nariadené na 28. máj 2019 a 26. november 2019 boli odročené z dôvodu neprítomnosti sťažovateľa, ktorý nedal súhlas na vykonanie pojednávania v jeho neprítomnosti, pričom v tom čase sťažovateľ vykonával nepodmienečný trest odňatia slobody tentoraz v Českej republike.

23. Po právoplatnosti výroku o vine sťažovateľa na pojednávaní, ktoré sa konalo 14. júna 2023, sťažovateľ žiadal o vykonanie dokazovania vo vzťahu k trestu odznova v zmysle § 277a ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu zmeny sudcu, na ktorom sa čítali listinné dôkazy a ktoré bolo odročené na 20. september 2023 na účely vyžiadania aktuálnych správ a charakteristiky vo vzťahu k sťažovateľovi z ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Na pojednávaní, ktoré sa konalo 20. septembra 2023, sudca zistil, že sťažovateľ podal dovolanie v druhej trestnej veci, vo vzťahu ku ktorej sa rozhoduje o uloženie spoločného trestu. Pojednávanie bolo preto odročené na neurčito na účely vyčkania rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní sťažovateľa.

24. Ústavný súd uvádza, že z objektívnych (pohreb blízkej osoby a práceneschopnosť sťažovateľa, resp. jeho obhajkyne) aj subjektívnych (opakovane páchaná trestná činnosť v zahraničí a z toho vyplývajúce odsúdenia sťažovateľa) dôvodov na strane sťažovateľa sa neuskutočnili nariadené pojednávanie, resp. nariadené pojednávanie sa nemohli v určitom období uskutočniť. Ústavný súd sa preto nestotožňuje s názorom sťažovateľa, že sa zúčastňoval každého hlavného pojednávania alebo dal súhlas na konanie v jeho neprítomnosti v prípade každého pojednávania.

25. Zároveň sťažovateľ, ktorý je v napadnutom konaní zastúpený obhajkyňou, v napadnutom konaní využíval svoje procesné oprávnenia (nesúhlas, aby sa pojednávanie konalo v jeho neprítomnosti, nesúhlas, aby sa pojednávanie konalo v neprítomnosti jeho obhajkyne, žiadosť o vykonanie dokazovania odznova vo vzťahu k trestu). Ústavný súd zároveň pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej využitie už uvedených možností daných strane trestného konania zákonom spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (napr. I. ÚS 31/01). Využitím svojich práv sťažovateľ teda neprispel svojím správaním k zbytočným prietahom v tejto veci, avšak musel si byť vedomý, že tým prirodzene dochádza k oddialeniu rozhodnutia vo veci samej.

26. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy, bol postup okresného/mestského súdu v napadnutom konaní.

27. Ústavný súd konštatuje, že v čase podania ústavnej sťažnosti v tejto veci už bolo právoplatne rozhodnuté o vine sťažovateľa. Ústavný súd konštatuje, že nevezhliadol v postupe okresného/mestského súdu nečinnosť alebo nesústredenú a neefektívnu nečinnosť aj napriek tomu, že napadnuté konanie vo vzťahu k sťažovateľovi trvá skoro 12 rokov.

28. Zo súdneho spisu vyplýva, že do meritórneho rozhodnutia okresný súd určil 63 termínov pojednávania a vo vzťahu k rozhodovaniu o treste sťažovateľa boli určené ďalšie 3 pojednávania. Z nich sa uskutočnilo 11 pojednávania (22. november 2016, 29. november 2016, 8. február 2017,

21. február 2017, 7. marec 2017, 4. november 2018, 9. október 2019, 10. jún 2020, 14. september 2021, 14. jún 2023 a 20. september 2023).

29. Pojednávania sa jednak neuskutočnili z dôvodov na strane okresného/mestského súdu kvôli práceneschopnosti sudcu (nariadené na 17. september 2013 a 21. marec 2023) a hospitalizácie príseďiaceho (nariadené na 14. marec 2017). Zároveň aj z iných príčin, ktoré nemožno pričítať na ťarchu okresného/mestského súdu, a to z dôvodu nahlásenia nástražného výbušného zariadenia v súdnej budove (nariadené na 11. január 2017), neprítomnosti svedka (nariadené na 27. február 2019, 17. apríl 2019 a 11. september 2019) a uplatňovania opatrení v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 (nariadené na 8. apríl 2020).

30. Zvyšných 46 nariadených pojednávaní bolo odročených, preročených alebo zrušených zo zdravotných, osobných alebo pracovných dôvodov, ktoré vznikli na strane obžalovaných a ich obhajcov. Jedno pojednávanie, ktoré bolo nariadené na 19. február 2014, bolo preročené na žiadosť krajskej prokuratúry z dôvodu kolízie s iným pojednávaním. Drvivá väčšina pojednávaní (konkrétne 70 %) sa neuskutočnila síce z objektívnych dôvodov na strane obžalovaných a ich obhajcov, čo ale podstatnou mierou prispelo k dĺžke napadnutého konania, pričom túto skutočnosť nemožno pričítať na ťarchu okresného/mestského súdu.

31. Ústavný súd konštatuje, že od 19. októbra 2015 do 15. septembra 2016 okresný súd *de facto* nemohol vykonávať úkony smerujúce k rozhodnutiu vo veci samej (najmä nariadenie pojednávania) a namiesto toho musel vykonávať úkony súvisiace s dočasným odovzdaním sťažovateľa na trestné stíhanie na územie Slovenskej republiky (pozri k tomu bod 21, pozn.). Okresný súd tiež nemohol konať ani v období od júna 2020 do mája 2021, keďže vyčkával na právoplatné meritórne rozhodnutie v druhej trestnej veci vedenej proti sťažovateľovi na okresnom súde pod sp. zn. 5T/17/2013, čo komplikovalo napadnuté konanie z dôvodu podania riadneho opravného prostriedku proti meritórnemu rozhodnutiu zo strany sťažovateľa. Druhé trestné konanie vedené proti sťažovateľovi aj momentálne komplikuje napadnuté konanie (bod 23), keďže proti meritórnemu rozhodnutiu odvolacieho súdu sťažovateľ podal mimoriadny opravný prostriedok.

32. Z hľadiska komplexného posúdenia napadnutého konania preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom okresného/mestského súdu v napadnutom konaní nedošlo k zbytočným prieťahom, a tým ani k porušeniu práv sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ústavný súd nevyhovel ústavnej sťažnosti sťažovateľa. Keďže ústavnej sťažnosti sťažovateľa nebolo vyhovené, rozhodovanie o ďalších jeho návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2024

Robert Šorl
predseda senátu